

Sygn. akt IV Ca 1815/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Jabłoński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 grudnia 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko G. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie

z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II C 312/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I. zasądza od G. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 3337,98 zł (trzy tysiące trzysta trzydzieści siedem złotych i dziewięćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, a w punkcie II. zasądza od G. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1017 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od G. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 550 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Mariusz Jabłoński

ZARZĄDZENIE

(...)

Mariusz Jabłoński

Sygn. akt IV Ca 1815/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 26 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie oddalił powództwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko G. S. o zapłatę i ostatecznie obciążył powoda poniesionymi przez niego kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, iż dnia 7.07.2015 r. pozwany dokonał przelewu na rzecz powoda kwoty 1 zł, a w tytule opłaty potwierdził rejestrację i akceptację umowy nr (...). Z niepodpisanego dokumentu nazwanego „ramowa umowa pożyczki”, opatrzonego datą 7.9.2015 r. gdzie jako strony wskazano powoda (pożyczkodawca) i pozwanego (pożyczkobiorca), wynika, że przez umowę pożyczki strony rozumieją jakąkolwiek (pierwszą i każdą następną)

umowę pożyczki zawartą między pożyczkodawcą a pożyczkobiorcą, poprzez zawarcie ramowej umowy pożyczki oraz uzgodnienie indywidualnych warunków umowy. Indywidualne warunki umowy, są to z kolei warunki uzgadniane w sposób indywidualny przez strony umowy i dotyczą one kwoty pożyczki, okresu na jaki zawarto umowę, ilość rat i terminu spłaty. Warunkiem udzielenia pożyczki było zarejestrowanie się przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej pożyczkodawcy, dokonanie przelewu potwierdzającego rezerwację i złożenie wniosku o udzielenie pożyczki za pośrednictwem formularza internetowego, a także pozytywna weryfikacja ubiegającego się o pożyczkę. Dnia 7.9.2015 r. powód przelał na konto pozwanego kwotę 2.200 zł, jako tytuł wskazując pożyczkę. Z niepodpisanego i nieopatrzonego żadną datą dokumentu nazwanego formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumpcyjnego (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki) o nr (...) wynika, że strony niniejszego postępowania zawarły umowę pożyczki na kwotę 2.200 zł, do dnia 7.10.2015 r.

Apelację od orzeczenia Sądu Rejonowego w dniu 26 czerwca 2017 r. wniosła powódka, zaskarżając wyrok zaoczny w całości, zarzucając nierozpoznanie istoty sprawy poprzez brak zbadania zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia z uwagi na błędne uznanie, iż pomiędzy powodem a pozwanym nie doszło do zawarcia umowy pożyczki; naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 129 § 1 i 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmowę przyznania przez Sąd mocy dowodowej dowodom załączonym do pisma z uzupełnieniem braków formalnych pozwu w postaci Ramowej Umowy Pożyczki wraz z załącznikami, Regulaminu świadczenia usług przez (...) sp. z o.o., Formularza informacyjnego, potwierdzenia przelewu przez powoda na rzecz pozwanego kwoty pożyczki w wysokości 2200 zł, potwierdzenia przelewu przez pozwanego kwoty 1 zł tytułem opłaty weryfikacyjnej, zestawienia wezwań sms, zestawienia wezwań email, zestawienia upomnień telefonicznych, pisemnego wezwania do zapłaty z dnia 7.11.15 r, z powodu braku przedłożenia ich oryginałów, bądź też kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem, podczas gdy są to dowody w postaci wydruków komputerowych albo kopii dokumentów, a zatem powód nie był w stanie przedłożyć ani ich oryginałów, ani ich kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem oraz przyjęcie, że pozwany nie zapoznał się z warunkami Umowy Pożyczki oraz jej nie zaakceptował; naruszenie art. 308 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz niedopuszczenie dowodów przedłożonych przez powoda; art. 339 § 2 k.p.c. poprzez wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo w sytuacji, w której nie było ku temu podstaw; naruszenie art. 65 § 2 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron Umowy Pożyczki oraz przyjęcie, że pozwany nie wprowadził swojego oświadczenia woli do środka komunikacji elektronicznej; art. 720 § 1 i 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię oraz błędne uznanie, iż umowa pożyczki może zostać zawarta wyłącznie w formie pisemnej; art. 5 pkt. 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe poprzez ich niezastosowanie. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozstrzygnięcia, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3337,98 zł wraz z należnymi za opóźnienie odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Z uwagi na przedmiot sporu i jego wartość niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim apelację można oprzeć na zarzutach wymienionych enumeratywnie w treści art. 505⁹ § 11 pkt 1 i 2 k.p.c., tj. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie albo naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Wymienione w powołanym przepisie podstawy apelacji w postępowaniu uproszczonym należy traktować jako podstawy wyłączne. Sąd rozpoznając apelację jest zatem związany podniesionymi w niej zarzutami naruszenia zarówno prawa procesowego, jak i materialnego.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wbrew stanowisku Sądu I instancji powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. W ocenie Sądu II instancji powódka wykazała zasadność roszczenia tak co do zasady, jak i co do wysokości.

Zgodnie z przepisem art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed

rozprawą, o ile nie budzą one uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Prezentowany przez powódkę stan faktyczny analizowanej sprawy nie wzbudza wątpliwości Sądu Okręgowego, a podnoszonych w pozwie okoliczności nie można uznać za zmierzające do obejścia prawa.

Umowę o kredyt konsumencki zawieraną na odległość stanowi umowa o kredyt konsumencki zawierana z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 r. poz. 1225). W ocenie Sądu Okręgowego, nie ulega wątpliwości, że zawarta przez strony umowa pożyczki, nastąpiła na skutek czynności podejmowanych bez jednoczesnej obecności obu stron umowy. Podzielić należy stanowisko powódki, iż Sąd Rejonowy naruszył art. 233 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie, że powódka przedstawiła dowody na potwierdzenie zasadności roszczenia oraz art. 308 k.p.c. poprzez przyjęcie, że dokumenty przedłożone do akt nie posiadają mocy dowodowej. Zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do ustaleń, iż pomiędzy powódką a pozwanym doszło do zawarcia umowy pożyczki w dniu 7 września 2015 r. Brak było podstaw, do żądania od powódki przedłożenia do akt sprawy dokumentów na które powoływała się w treści apelacji w oryginałach lub w poświadczonych za zgodność z oryginałem odpisach. Zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki zawarta została bowiem w formie elektronicznej. W treści Regulaminu udzielania pożyczek przez powódkę – w Rozdziale 3 – 3.1 wskazano, że pożyczkodawca udziela pożyczek przelewając na indywidualne konto bankowe pożyczkobiorcy kwotę do wypłaty, przy czym pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na indywidualnym koncie bankowym pożyczkobiorcy. Zgodnie natomiast z § 3.1. Ramowej umowy pożyczki, pożyczkodawca udziela pożyczki osobom fizycznym pod warunkiem, że pożyczkobiorca zarejestrował się na stronie internetowej pożyczkodawcy, dokonał przelewu potwierdzającego rejestrację, złożył w sposób prawidłowy wniosek o udzielenie pożyczki, który został zaakceptowany przez pożyczkodawcę oraz przeszedł pozytywnie weryfikację. W toku postępowania przed Sądem I instancji powódka przedłożyła do akt sprawy Ramową umowę pożyczki, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną przez (...) Sp. z o.o., formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki) – pożyczka nr (...), potwierdzenie przelewu w wysokości 1 zł, dokonanego przez G. S. – nr transakcji (...) oraz potwierdzenie przelewu na rzecz G. S. w wysokości 2200 zł wykonanego w dniu 7 września 2015 r. Mając zatem na uwadze, iż w treści Ramowej umowy pożyczki wskazano, że pod pojęciem umowy pożyczki rozumieć należy jakąkolwiek umowę pożyczki zawartą pomiędzy pożyczkodawcą a pożyczkobiorcą poprzez zawarcie ramowej umowy pożyczki oraz uzgodnienie Indywidualnych Warunków Umowy, na podstawie przedłożonych do akt sprawy dowodów uznać należało, że do takiego zawarcia pomiędzy stronami doszło. Pozwany dokonał rejestracji na stronie internetowej powódki oraz dokonał indywidualnego uzgodnienia warunków z pożyczkodawcą poprzez ustalenie kwoty pożyczki, okresu na jaki została udzielona, liczby rat pożyczki oraz terminu jej spłaty. Tym samym nie ulega wątpliwości, że przyjął on i zaakceptował warunki określone w umowie, w związku z czym na należący do niego rachunek bankowy przelana została kwota pożyczki.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powódka przedstawiła ponadto szczegółowe wyjaśnienie kwot naliczonych tytułem odsetek, opłat i prowizji. Naliczone kwoty wynikają również częściowo z Tabeli Opłat – stanowiącej Załącznik 1. do ramowej umowy pożyczki. Wymienione wyżej dokumenty stanowią dostateczne dowody istnienia przysługującej powódce w stosunku do pozwanego wierzytelności. Tym samym powódka sprostowała ciężącemu na niej ciężarowi dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.), wykazując swoje uprawnienie do dochodzenia od pozwanego żądanej kwoty. Roszczenie zasługuje zatem na uwzględnienie w całości co do kwoty 3337,98 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Powództwo należało uwzględnić również wobec faktu, że przedstawione przez powódkę dowody istnienia i wysokości wierzytelności nie zostały zakwestionowane przez stronę przeciwną.

Z uwagi na zmianę orzeczenia i uwzględnienie powództwa, zmiany wymagało rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem Rejonowym. O kosztach tych Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1017 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu (100 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (900 zł) ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.).

Mając na uwadze wszystkie wyżej wymienione okoliczności Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ § 1 i 2 k.p.c. w sposób opisany w punkcie I. sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 550 zł, na którą składają się: opłata od apelacji (100 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (450 zł) ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.).

Mariusz Jabłoński